



# ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ издази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у зајату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

## СЛУЖБЕНИ ДЕО

Указом Његовога Величанства Краља Петра I, на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу чл. 4. закона о административној подели Краљевине Србије, решено је:

да се општина тесовишка, коју сачињавају села: Тесовиште, Гумериште, Клашница, Мечковац, Бојин Дел и Пљачкавица, по изјављеној жељи својих становника, премести из среза пољаничког у срез пчињски.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 31. марта 1905. год. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I, на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу чл. 34. зак. о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење истог Савета од 18. марта ове год. Бр. 1933, које гласи:

да се Рафаило Вукадиновић из Београда, бив. учитељ, родом из Новог Пазара у Турској, и поданик исте државе, по његовој молби прими у српско поданство, заједно са својом женом Софијом, изузетно од § 44. грађанског закона као дојакошњи српски заштићеник.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 26. марта 1905. год. у Београду.

На основу § 3. уредбе о ноћним стражарима, од 28. децембра 1861. године В.Бр. 2553. Министар унутрашњих дела, споразумно с Министром војним, а према решењу истог од 27. октобра 1904. год. С.Бр. 758. прописује ову

### ДОПУНУ У ПРАВИЛУ

#### ЗА ОБРАЗОВАЊЕ НОЋНИХ СТРАЖАРА

од 14. јануара 1868. год. Ф.Бр. 3176. и допуни овога од 14. септембра 1903. године П.Бр. 24.077.

#### I

Тачци 4-ој после става другог додаје се нов став који гласи:

Ноћни стражари у Београду саставни су део жандармерије, и према томе, они као и жандарми и војници сталнога кадра, потпадају под војну дисциплину и војно судство, по одредбама дисциплинске уредбе и војно-судских закона (чл. 2.

зак. о жандармерији и § 11. зак. о пост. вој. судову у кривич. делима) за сва дисциплинска и кривична дела, која учине, док су у служби ноћних стражара

#### II

Допуна ова ступа у живот од дана када се обнародује у „Српским Новинама“.

П.Бр. 8212.

30. марта 1905. год.

у Београду.

Министар  
унутрашњих дела

Стој. М. Протић с. р.

(Ова допуна обнародована је у „Српским Новинама“ 1. априла 1905. године).

## СТРУЧНИ ДЕО

### МЛЕКО У ЖЕНСКИМ ДОЈКАМА

као знак трудноће и екорашњег порођаја

(НАСТАВАК)

Али сем ових појава код шипараца има и таквих случајева, где се баш и код одраслих и зрелих људи јави нека врста функционисања дојака и лучења млека, па и та неправилност је већ довољно позната. Да не спомињем оне аномалије у саставу мушкога тела, где се поред неких неправилности полних органа и дојке тако развију, да сасвим одговарају дојкама жениним — та се појава у Науци зове Гинекомастија (Gynaecomastia) — довољно је, да подсетим на оне случајеве, где се дојке у мушкарца привремено тако развију, да исто тако у свему одговарају дојкама у жене. Тако н. пр. Баухин (Bauchin), Бенедикт (Benedictus), Бартолин (Bartholinus), Санторије (Santorius), Хумболт и Бонпланд (A. v. Humboldt и A. Bonpland<sup>1)</sup> у својим списима спомињу, како су наилазили на случајеве, где мушкарцима дојке толико порасту и у тој мери млеко луче, да они своју децу доје, те у томе своје жене замењују. Цизат (Cysatus), шта више, тврди, да има читавих ди-

<sup>1)</sup> A. v. Humboldt: „Reise in die Aequinoctialgegend des neuen Continents“ 1796—1804.

вљачких племена, где мушкарци децу доје, а и Бартолин наводи, да мушкарци Новог Света имају млека у дојкама.

Колико вере ваља тим исказима поклонити, није могућно овде расправљати. Истина је, да неки писци (н. пр. Strassmann, Gruber<sup>2</sup>) тако приче упућују у област бајака и ако долазе од тако великих ауторитета као што беше Баухин, Бартолин и Хумболт, али бар неке од њих ипак не смемо тако одсудно порицати. То би било погрешно — већ по оним опажањима што смо их мало час споменули, кад беше реч о млечним дојкама новорођене деце и дечака-шипарица. А могућност такве појаве не можемо порицати ни с тога, што доиста има неколико таквих случајева, посматраних и описаних од стручних људи (на баш и из новијега доба), у које не смемо посумњати. Тако н. пр. Шенк (J. C. Schenck v. Grafenberg<sup>3</sup>) наводи, како је један брајзашки грађанин имао у својим дојкама толико млека, да га је по вољи могао, кад год је хтео, у млазу истиснути. Шале ради чинио је он то и у веселом друштву, прскајући своје млеко другоме у лице. — Француски ауторитет у Судској Медицини и некадашњи професор тога предмета, — Турд (Tourdes) — наводи један такав случај, где је неки војник у једној од својих дојака имао приличну количину млека. — Леблонд (Leblond) је реферисао француском „Друштву за Судску Медицину“ један случај, где је неки млад човек од 25 година имао у својим дојкама знатне количине млека. — Шмепер<sup>4</sup>) описује један случај те врсте код неког 18-годишњег војника овако: „Дојке на први поглед нису веће од дечје песнице, пабушасте су него обично код мушкараца. Лучење млека никад не престаје; и ноћу тече. За 24 сахата истече до 2 унце, за две недеље 10—11 унца.

\* \* \*

Према оваком искуству о лучењу млека у човечјим дојкама није чудо, што се оно као знак трудноће и порођаја стручно неједнако оцењује, а у судској пракси различно примењује. Тих разлика у стручном схватању и практичном примењивању тога знака беше већ у старо доба, а има их и данас. Тако се н. пр. по старом бабенбершком кривичном законнику млеко у жениним дојкама ценило као сасвим поуздан знак да је жена скоро родила, а кривични законик Карла V. (Constitutio criminalis Caroli V.) примао га је у судској пракси само са неким извесним ограничењем. Слично су о томе подељена мишљења и данашњих стручних медицинских и правних ауторитета. Неки од њих тај знак високо цене, нарочито у извесним приликама (н. пр. Hofmann, J. L. Casper<sup>5</sup>), Säxinger, Seidel, Dittrich, Emmert, Schlockow, Bornträger, Vibert и т. д.) и у даним приликама вешто се њиме служе, а други му не признају толику важност, и ако га и они никада не губе из вида (н. пр. P. Brouardel<sup>6</sup>), C. Rapmund, Litaud и т. д.). Сви се пак у томе слажу, да млеко у женским дојкама није

<sup>2</sup>) Strassmann: „Lehrbuch der gerichtlichen Medicin“; Stuttgart: 1895; S. 141. — Gruber: „Über die männliche Brustdrüse u. über d. Gynaecomastie“; Memoires de l' Académie de St. Petersburg; — VII. Serie; X. Th. № 10.

<sup>3</sup>) „Lac in viris quibusdem effectum et productum.“

<sup>4</sup>) Schmetzer: „Milchabsonderung in männlichen Brüsten“; — Schmidt's Jahrbuch der gesammten Medicin; Bd 15. 1837. S. 165.

<sup>5</sup>) Каспер је ауторитет у Судској Медицини, а сматра се за најобазривијег, управо најскупознијег оцењивача судско-медицинских доказа и метода, па се ипак о том питању изражава овако: „Dagegen wird der Befund von Milch in Brüsten, den man auch bei Leichen betreffenden Falls sehr leicht erheben kann, immerhin ein höchst werthvolles Kriterium der stattgehabten Geburt bleiben.“ (Casper-Liman: Handbuch der gerichtlichen Medicin. — Berlin, 1889. — Seite 231).

<sup>6</sup>) Quelques médecins légistes ont attribué à la présence du lait ou du colostrum dans les seins de la mère inculpée une valeur que les recherches mo-

absolutno поуздан знак ни трудноће ни порођаја — од прилике исто онако, као што ни многи други, иначе веома употребљиви знаци у Судској Медицини не дају свакад апсолутне сигурности. И у томе су стручњаци сагласни, да тај знак не игра тако важну улогу у споровима о трудноћи, колико у питању, је ли женскиња родила или не? У случајевима где би постојала сумња на трудноћу, има и других много поузданијих, па баш и апсолутно поузданих знакова, по којима се цени и мишљење доноси, а у приликама, где је у питању порођај, може се десити, да и они други знаци нису поузданије, или да су се већ изгубили — као што је на пр. случај код порођаја пре 4—8 недеља. У таким приликама ће, дакле, и тај знак згодно послужити за објашњење спора — и ако није апсолутно поуздан. С тога га сви судско-медицински аутори истичу — на баш и они, који му иначе не дају велику вредност, као што је н. пр. Бруардел<sup>7</sup>). Нарочито добија тај знак своју праву практичну вредност тек онда, кад га лекар свестрано и пажљиво проучи, на онда резултате тих проучавања обазриво употреби. За то је потребно, да се упознамо бар с главним погледима, који се односе на проучавање и процену тога питања у опште, на онда и с начинима, који могу наћи згодне примене у појединим конкретним случајевима те врсте.

Сасвим је јасно, да судско-медицински вештак у случајевима, где постоји основана сушња, да је жена пре кратког времена родила, неће моћи одлучно свој суд дати, ако на сумњивој особи не констатује ништа друго до то, да у дојкама нема млека. *Негативан резултат* прегледа не даје му још права, да искључи могућност скорашњег порођаја, јер има много и таквих жена — нарочито у новије, модерно доба — које, истина, затрудне и роде, али никад млека у дојке не добију. Сем тога ваља у таким приликама свагда и то имати на уму, да породиље, које саме не доје — а те најчешће и долазе на судско-медицински преглед, јер се махом од свога детета раставе — убрзо „засуше“ или „запрагну“ — т. ј. убрзо млеко у дојкама изгубе. По гдекада бива то одмах већ првих дана после порођаја („млеко пресече“, „млеко се обастрми“), али су то већ ређи случајеви, ако се то стање намерно не изазове<sup>8</sup>). Обично је, да се лучење млека после порођаја, ако жена не доји, тек полако и постепено — тако рећи типично — губи, па и на ту околност ваља своју пажњу обратити. Недељу или две дана после порођаја смири се мало она прва бујна навала млека, што се одмах с почетка, често уз повишену телесну топлоту („млечну грозницу“) јавља, — и набрекност дојака мало попусти. Али и у том стању може се још увек за читавих 6—10 недеља после порођаја притиском из породиљних дојака по која кап млека истиснути. — Ако би, дакле, лекар у таким приликама површно испитивао и необазриво судио, могао би врло ласно погрешити.

Сасвим друкче стоји с тим питањем, кад лекарски преглед женских дојака испадне *позитиван*, т. ј. кад лекар у њима констатује лучење млека. Сам тај знак за себе не даје му, истина, још права, да тај спор позитивно реши, али му

dernes ne permettent pas de lui conserver (P. Brouardel: „L'infanticide“. — Paris; 1897; pag. 149).

„La sécrétion lactée n' est pas un signe absolu de la grossesse“. (P. Brouardel: „Le mariage“. — Paris; 1900; pag. 215).

„Die Brustdrüsen secerniren.... Hierbei ist jedoch zu bemerken, dass die Sekretion der Brustdrüsen für die Diagnose der stattgehabten Geburt an sich nicht viel sagt“ (Rapmund: „Der beamtete Arzt.“ — Berlin 1904; I. S. 298.

<sup>7</sup>) Le médecin légiste doit d'abord s'enquérir s'il y a du lait dans les seins (P. Brouardel: „Le mariage“. — Paris; 1900; pag. 307.

<sup>8</sup>) Жене „обастрми“ себи млеко вештачким средствима — н. пр, не једу или не пију по неколико дана, узимају лекове, стежу се, излажу се зими ит.

даје довољно основана разлога, да више помишља на порођај, него на какве изузетке и ретке аномалије, па да онда у томе правцу и даље испитује и трага. С тога му је прва дужност, да поред тога знака потражи и друге, позитивније критерије скорашњег порођаја. У сасвим свежим случајевима, махом, њих није тешко констатовати — нарочито у оним приликама, где се преглед врши на лешини. Ако их доиста нађе, онда је суд његов много основанији: — онда млеко у дојкама само згодно допуњује оне друге знаке, или обратно.

На жалост лекар није увек у тако повољној прилици, да при прегледу нађе све знаке свежег порођаја на окупу, па још тако јасно изражене, да о њима не може бити сумње. Нарочито се код живе породиље по гдекада стеку тако незгодне прилике, да лекар ни прво време после порођаја с тим знацима није на чисто. Често их је већ одмах с почетка мало или су нејасни; по гдекада се сами од себе брзо изгубе или их породиља вешто притаји, промене, на други начин тумачи<sup>9)</sup> и т. д. — па их је онда тешко и констатовати, а камо ли правилно проценити. А што је још најобичније: — док такви спор до лекара дође, прође по гдекада неколико недеља, а за то време обично нестане свих других јаснијих знакова скорашњег порођаја — сем млека у дојкама. С тога нам оно и јесте врло често једино средство за оцену таквих спорова, нарочито код жена, које су више пута рађале.

У случајевима, где је лекар принуђен, да баш једино по млеку у дојкама сумњиве особе своје закључке изводи и на њима своје мишљење оснива, ваља му тај знак нарочито и свестрано испитати. Ево на што лекари у таким приликама нарочиту пажњу обраћају.

Пре свега савестан лекар неће никад пропустити, да се и о количини млека у дојкама обавести. Обично је, да једрим и здравим породиљама — нарочито за првих дана после порођаја — навре толико млека у дојке, да често само од себе одилази („цури“), или да баш и у млазу бризне, чим препуну дојку и најмање притиснемо. Тиче ли се пак ненормалног лучења у дојкама, дакле млека у женскиња, које нису скоро родиле, онда је, махом, његова количина незнатна. Истина је — а то смо већ раније наговестили — да и у ненормалним приликама може бити обилатог лучења млека у дојкама, али су то врло ретки, изузетни случајеви с којима се обично не рачуна. С тога неки с правом узимају велику количину млека у дојкама као знак, да је та појава пре последица порођаја, него које неправилности или аномалије (Säxinger<sup>10)</sup>). По себи се разуме, да умерена или мала количина млека не може лекару послужити као ослонац за противно мишљење, и то из истих оних разлога, које смо навели код случајева, где баш породиљске дојке слабо или никако и не прораде.

С правом скрећу неки аутори (Hofmann, Säxinger, Legrand du Saullé, Lufaud, Bornträger и т. д.) у таким приликама особиту пажњу судско-медицинским вештацима и на квалитет млека — а ево зашто. Познато је н. пр., да кравље млеко одмах, пошто се крива отели, има сасвим друге особине, него млеко из каснијег доба. Други му је изглед, друга боја и прозачност, други кус и мирис и т. д. — а и то упада у очи, да је н. пр. жиђе и масније, да се угруша, кад се узвари и т. д. Те разлике тако су јасне, да се не могу ласно

<sup>9)</sup> Н. пр. крволиттење првих дана као месечно прање, породиљски одлив као обично „бело прање“ женино и т. д.

<sup>10)</sup> Das Vorhandensein von Milch in grosserer Menge in den Brüsten ist ebenfalls für die Diagnose ein Zeichen von Werth.“ (Säxinger: Schwangerschaft und Geburt; Masckah's Handbuch der gerichtl. Medicin; III. Bd. Seite 244

привидети. С тога се то млеко управо и не зове „млеко“ (вареника, јомужа итд.), него грушавина или грушалина<sup>11)</sup> (лат. не lac, него colostrum; нем. не Milch, него Biestmilch), и с тога ће га ретко где за чељадску исхрану употребити. Тек кад прође извесно време, млеко се врати на своју обичну меру, добије своје обичне особине и своје обично име, и почне се у кући као храна трошити и прерађивати.

(свршиће се)

Д-р М. Јовановић — Батут.

## ИСТОРИЈСКИ РАЗВИТАК ПОЛИЦИЈСКИХ ВЛАСТИ У СРБИЈИ

(1793 — 1869)

### III.

#### Полиција у Србији од 1804. — 1869. год.

(наставак)

8

2. **Телесне**, које су се најчешће примењивале и обично досуђивале за *палевоине, повреде, силовање, лажно опадање, непослушност према издатим наредбама, просте крађе, јагачковање, отмицу девојака* и т. д.

3. **Казне затвора**, које су биле врло ретке, и чију примену у Вождовом протоколу налазимо само под № 1238, од 20. марта 1813. Она гласи:

„Писато Совјету, како смо примили њово писмо, с којим и сва испитаниа и признаниа Суда Великога примили смо, и разумели смо свирено и безбожно поступање војводе Раке Леваица и његови момака с људима његове кнежине, на кое препоручено им, да момци војводе Раке трпе аис по годину дана“ и т. д., и

4. **Новчане**, које су се примењивале на кријумчаре, као што се види из ниже изложених редака:

„№ 741. 20. јунија. (1813). Писато војводи Анти Симеуновићу за оне трговце, који су протурили на капетана Ђорђеу стражу 60 оваца са јагањци и 12 овнова и 3 коња и два товара соли, да и повата, оне кои су терали и оне трговце, и на свака брва овча по грош да пошљу и на три коња 300 гроша, на два товара соли 20 гроша, чини свега 452 гроша и то до 6: дана ако непошљу, послаћу 50: момака и узећу им на свака момка по 100. гроша — ајдуком да забране, да не арају по Турској: 16: магараца, кое су ајдуци дотерали, да врате натраг“.

Поред изложеног, у *Протоколу* има ваздан наређења која се односе на магистрате, војводе и кнезове било у погледу правичног вршења њихове дужности, било у погледу извиђања њихових кривица по тужбама народа. Из ових наређења јасно се види, да су и војводе и магистрати зависили на првом месту од Карађорђа, па тек онда од *Совјета*. Даље се још види, да је Карађорђе узимао великог учешћа у судским пословима, као и да је поједине ствари сам лично пресуђивао, а у појединим случајима казне праштао и кривце амнестирао. По ономе што смо о казнама изложили, даје се закључити њихова сталност за важнија кривична дела (убиства, ајдуковања, шпијонажу и т. д.) Као главно доказно средство, служили су *сведоци, заклетва* и *признање* како слободно тако и на мукама добивено. Казне су биле оштре, али и правичне. Циљ им је био застрашивање, и с тога су се извршивале јавно — *„публично“*. Судови су судили не само злочине и преступе, већ и иступе. Телесна казна најобичнија је и нај-

<sup>11)</sup> Ваља за то, што се ласно прогруша, чим узвари.

чешћа у употреби. Смртна казна такође је доста честа и вршена је обично вешањем.

У *Протоколу* даље има одредаба, које се односе на *пакоше, надничаре, враче и таксе за чинодејствовање свештеника*. Сва остала наређења махом су војне природе.

Задржали смо се мало више на *Вождовом Протоколу* само с тога, да би читаоцима пружили што вернију слику о кривичном правосуђу његовог доба, и надлежности полицијске власти (војвода) за истраживање кривичних дела и извршење судских одлука.

У тесној вези са овим *Протоколом*, стоје и неколико текстова кривичног закона, који су оштампани у *Подунавци* за 1843—44 год. под насловом: „*Карађорђеви криминални закони*“. Види се, да су ови закони били састављени из 36 параграфа али у рукопису, из кога су прештампани, није било првих 13 параграфа. Оштампани параграфи садрже одредбе о *војсци и војницима* (4 параграфа), *старешинама и чиновницима* (7 параграфа), *убиству*, (4 параграфа), *хајдуковању* (3 параграфа), за тим о *крађи, шицјунажи, свештеницима, разводу брака и отмици девојака* по један параграф. Не зна се тачно кад су и како су постала ова законска наређења, али се из њихове подударности са казнама у *Вождовом Протоколу* може закључити њихова примена. С обзиром на велику реткост листа, у коме су оштампани, и њихову важност за историју нашег кривичног законодавства, исписујемо их овде са надом, да ће позванији рећи коју више о њима. Они гласе:

„§. 14. Кои би се војник усудио при изгубљењу баталије за живота оружје из руку дати или бацити, без изговора да (трчи) шибу мртву 6 пута кроз 600 момака.

§. 15. Кои би се војник усудио у војсци пушку буди на што избацити без питања старешине, и допуштења, 25 штапа да трпи.

§. 16. Кои би се год пронашао или уватио, буди свештеник, буди старешина, буди војник, или најпоследњи копач, да зло о правитељству и држави Србској говори, макар у војсци, макар у селу, тај подлежи каштиги како издатељ отечества и шпијон.

§. 17. Налаже се свакоме Србину, а особито сеоском кмету, када би писмо у село дошло, да се таки даде кмету, у које му драго доба било, и кмет тај исти час да га шиље куд иде и коме. Тако исто зебана кад би у село дошла, кои би се усудио од више поменути ствари задржати, тај подлежи 50 штапа трпити.

§. 18. Кои би убио човека својевољно, а овај није на њега пређе пушку потего, и осведочи се чисто, осуђује се да се стреља и по том обеси.

§. 19. Кои би убио неотице човека, по добром испиту да се осведочи, том апс год године у гвожђу, и проче сирам фамилије његове, што суд донесе, деци и жени платити.

§. 20. Кои потегне пушку или нож на кога, и окреше, а не убије, тај каштигу убице, кои је неотице убио, да трпи; ако ли неокреше, но на празно потегне, томе по 50 штапа у два пута да се удари.

§. 21. Момци, кои се на стражу одреде, и ако би патрола затекла шилбока да је заспо, шилбок (у) шибе кроз 300 момака 3 пута, а каплар (у) њин (ом), кои је међу њима, по 50 штапа у 2 јутра, а прочим по 25. Ако би патрола затајала и прочуло се и осведочило, то исто патрола да трпи и они.

§. 22. Кои би се старешина усудио, или капетан, или каплар, војника за мито из војске кући пустити, или за какав дар, сваком оном, (ма) кои био, приписује се издајничество, и подлежи суду војничком, кои да плати сваком свом војнику, колико под командом његовом стои, по онолико, ко-

лико је од овога једног узео, и у напредак да се искључи из власти.

§. 23. Кои би се усудио злословити, то јест псовати или безчестити свештеника, старешину, чиновника, трговца, кмета, било са узроком, било без узрока, а не би га суду и власти пријавио, то да се (од) суди по 25 штапа у 2 јутра.

§. 24. Кои би се Србин уватио и осведочио, да тајно води ..... шпијонлок да ..... род свој издаје, тај да се каштигује, да му се пребију обе ноге на 2 места и обе руке, и тако жив да се дигне на коло, и да се не скине док кост траје.

§. 25. Сваки старешина својој војсци да изда заповест, у Србску стоку или какву рушадину за живот свој педирати, но гди је баш нужда, да је војска гладна, то капетану војске да се пријави, капетан војводи, и потом војвода да заште од оближњи села, нека покупе, и нека за новце донесу и у војсци продају. А што би села на војводино искање дала, то војвода да пошине, колико је примио, да се може рачун дати после. Кои би се војник усудио сам собом учинити и туђе марвинче убити, тај да плати двоструко и 25 штапа прими. А у кога би се рушадина нашла туђа, тај шибу кроз 300 момака (да трчи) три пута, зато што је свога брата харо.

§. 26. Кои би укро вола, или коња, да плати добро, пошто газда оће, и да прими у два јутра по 50 штапа, ко украде овцу или јагње, за једно двоје да даде и 25 штапа (прими).

§. 27. Кои се усуди отети девојку, тај момак да трчи шибу три пута кроз 300 момака, девојка да се пусти, и за кога она оће нека се уда, и ово венчање беззакони неброи се за бракосочетаније; куму (да се удари) 50 батина, деверу 50, старом свату 50, а осталим сватовима по 30.

§. 28. Свештеник, кои венча отету девојку, да се липи парохије (нурије), и да више за живота нигди добити ју не може, за узрок, да он, као законодавац преступивши, учинио је повод беззакони брак благословити користи ради своје.

§. 29. Жена и човек, законом венчани кои су, распустити се не могу без велика узрока и велика суда и владице.

§. 30. Жена или девојка, која би се случило да роди без мужа дете, то јест копице, ово је натурално, заповест да се изда, да никаква се не би усудила удавити дете, но слободно нека рани, или ако је весма стидна, то може однети и на путу оставити, куд људи сваки час пролазе, да кои год нађе, примиће и наћиће се и ранити. Ако би се усудила удавити, то таки и она осуђује се на смрт, без икакве даље милости, за узрок што је убила човека на свету.

§. 31. Ко би се усудио вештице тражити и убијати жене и мучити, као што су бивале овакове будалаштине, или у воду бацити, ко би ово учинио — оваку лудост, за коју се Србима бели свет смеје, за оваку будалаштину осуђујемо му: оно, што би он учинио више реченим вештицама, њему да се учини.

§. 32. Старешинама сваког чина, служитељима народа, одредитиће се плата и рана по мери, а да кулука од народа ни у какво дело своје нема, нити се народу допушта кулуковати коме; само народне службе што се каса, што је за целу обштину, то дужно да буде, како косити сено, беглук за коње војничке, бећарске, то јест општу војску, од кога беглука одредитиће се старешинама за трошак како рана, тако и сено, а старешина, кои оће какав рад водити кућни, а он нека плати, нека му се ради.

(наставиће се)

Д. Ђ. Алимпић



## ДА ЛИ ЈЕ САМОУБИСТВО БОЛЕСТ ИЛИ ЗЛОЧИН?

Криминално — психолошка студија

(НАСТАВАК)

Одговор на питање *шта је самоубиство* много је тежи, но што би се обично могло веровати. За појам самоубиства често употребљавамо израз „драговољно умирање“, „идење у смрт“ и т. д. Мислимо да је то погрешно и неправо. Драговољно умирање може још увек бити далеко од самоубиства. Треба се само сетити Винкелридове смрти у битки код Семпаха. Тај је јунак узвикнуо својим друговима: „Старајте се о мојој жени и деци мојој! Хоћу да вам прокрчим пута!“ За тим обема рукама зграби наперено копље противника и забодје га себи у груди.

Таквом су смрћу драговољно умрли још неки војници, и нико их за то не може сматрати за самоубице. За то морамо строго одвајати самоубиство од драговољне смрти, која може проистацати и из религиозних побуда, као н. пр. спаљивање удовица у Индији. И у тим случајевима једва може бити речи о каквом самоубиству. Ми мислимо, да самоубиством треба означити *драговољно умирање без моралнога циља*.

По Валерију Максиму, још у прво време републике Марсеља пијење отрова служило је као средство за прекраћивање живота онима, којима је живот био догрдео<sup>1)</sup>. Грађани су имали права да представе сенату узроке из којих им је досадно живот, и сенат је доносио одлуке, да ли се ти разлици могу усвојити или не. Према томе је и гласила одлука:

„Сенат ти заповеда да живиш!“ или  
„Сенат ти допушта да умреш!“

Заиста се човек мора да зградне, кад замисли да је у тим давним временима тако олако схватано дело самоубиства. Што је још најчудноватије, никако се није могло доказати, да је са таквих појимања о самоубиству и број самоубица био много већи, него што је данас.

Ако хоћемо да дођемо до правилног суда о самоубиству, морамо поклонити пажње начинима њиховога извршења, јер ће нам то упознавање пружити кључ њихових узрока. Разуме се да треба оставити на страну индиректна самоубиства, о којима налазимо небројене доказе у Библији и списима из најстаријих времена.

Познато је, да је краљ Саул наредио своје оружнику да га убије, и да је овај то одбио, а и то, да је Маркус Јулијус Брут молио свога пријатеља Страта да га прободје, када је видео изгубљену слободу Рима.

У Бечу је 1812. године поручио један грађанин да му дође у стан целат. Када је овај заиста дошао к њему, за смрт решени грађанин закључа врата и затражи од целата, да га по правилима своје вештине обеси, а за то му је понудио као награду шест дуката. Када је целат све то одбио, он му запрети пуним револвером. Брзо решен целат пристаје да изврши све по његовом захтеву, али под условом да се добри човек да обесити на исти начин као што то он ради са злочинцима. Овај пристаје на то. Целат му вештачки спушта руке конопомцем иза леђа, одузме му револвере, закључа га у собу и јави све то полицији<sup>2)</sup>.

Покушаји те врсте индиректних самоубиства нису ретке ствари. Био је 1703. године случај са једним војником из телесне гарде принца Албрехта Бранденбуршкога, који је дао да му живом исеку труп<sup>3)</sup>.

Понеки се људи толико *оацију* да умру од тога. Позната су, опет, два случаја, да су се кандидати за самоубиство *же-*

*нили*, не би ли услед љутине у браку што пре учинили крај своје животу. Доктор Шолц прича за случај са једном девојком, која се удала за једну познату древну пијаницу и грубог, снажног човека, казавши да јој је намера та, да је овај злоставља дотле док не умре.

Као један од најомиљенијих начина смрти, ако се тај израз сме употребити, може се казати да је *„удавити се“*. По употреби долази одмах по том *„вешање“*, и то спомоћу разноврсних предмета и на невероватно тешке начине: конопомцем, оковратном марамом, кајишем, подвезом, цепенном марамом, па чак и врбовим шибљем.

Интересантно је да се често самоубице по селима скидају са свим голи, јер сујеверје код простога народа иде толико далеко, да верују како ђаво неће да носи голог самоубицу.

Даље, самоубице бирају за смрт начин *„цуцањем на себе“* и то чине обично они људи, који су већ исслужили војску или су иначе вични руковању оружјем и служили су се њиме. Оружје не пуне увек оловом, већ често и хартијом или водом, што увек најсигурније проузрокује смрт.

Ређе се употребљује начин за самоубиство *„скакањем се висине“*, али ипак више има намерних смртних случајева, него природних при рушењу земљишта, рецимо у рудницима и т. д.

По том долазе на ред самоубице, које чине крај своје животу *„пресецањем врата, клањем“*; у овим случајевима често се дешава, да покушаји не испадну за руком, пошто је гркљан толико чврст, да се може пресећи само врло јаким ножем.

Академски образовани људи, лекари и т. д. врло се често убијају *„отварањем крвних жила“*. — Даљи начини самоубиства су *„пробадањем самога себе“* и *„тровањем“*. У овом последњем се врло често употребљавају такви отрови, који проузрокују неизмерне болове, па и ако то самоубице добро знају, ипак не презају од њихове употребе. Како је многима врло тешко набавити арсеник, радо бирају отров за пацове, који је помешан са арсеником. У неким случајевима узима се и зелени отров, који се нахвата на бакреним судовима. Оријенталци се трују опијумом помешаним са сирћетом. И ђезап, фосфор, морфијум и т. д. врло се често употребљују. Људи, који су се бавили хемијом, знају стручним начином из извеснога воћа да извуку цијан-калијума, и њиме прекраћују себи живот.

Врло су ретки случајеви самоубиства *„глађу“*, пошто је за то потребна неописана јачина карактера. Познато је, да је покушај те врсте чинила социјалистичка агитаторка Агнеса Вабниц, и она би спомоћу своје енергије и сталности бесумње успела да на тај начин умре, да није управа казне-нога завода прибегла вештачком, принудном начину храњења.

Морамо поменути и смрт кад се човек *„угуши“* димом и испарењем од угљена.

Не треба никога да зачуди, да се може и *„играти“* на смрт. Тиме хоћемо да обележимо начин самоубиства, кад каква вештак игра неку раздражљиву улогу у циљу самоубиства. Такав је био случај са глумицом Ванбругин у Лондону. Она се заљубила у глумца Бота, али се овај међутим ожени другом колегиницом. Она падне у безгранично беснило и очајање, и у том стању оде у позориште, где се играо *„Хамлет“*. Ту се сакрила иза кулиса све док није дошла на ред сцена када Офелија полуди. У том тренутку она истрчи, одгурне глумицу, која је то вече имала да игра Офелију, и одигра ту своју омиљену сцену са нечуеном тачношћу и истинитошћу, да је сву публику просто задивила. Када је довршила сцену, пала је мртва<sup>4)</sup>.

(наставиће се)

Са немачкога Д. В. Вакић

1) Valerius Maxim. Lib. 2., Cap. 7.

2) Nurenberger Ztg. 1812. Beilage № 96

3) Minerva. April 1802. Seite 103.—109. Hannover 1815.

4) Littre in Ephem. Acad. Scient. Paris 1705.

## ПОУКЕ И УПУТИ

### Нешто о застарелости дела из § 375. а. кривичног закона.

У нас још нема закона о катастру и о баштинским књигама, на основу катаstralног премера имања свакога грађанина.

Због тога су кривична одељења свију канцеларија наших полицијских власти, а, од измене чл. 94 т. 4. закона о општинама, и свију општинских судова, претрпана тужбама за самовласно заузеће, проравање, премерање синора и завата општинских утрина.

Наравно, да не само те кривице, које су онолико исто честе, колико има и људи амишних за туђу имаовину, задају један колосалан посао властима, које извиђају иступе, него су оне често извор крвних завада комшија, крвавих бојева, који се ретко завршују без жртава.

То ће, најзад, бивати све дотле, док се не донесе закон о катастру, који је насушан као и хлеб. Тај ће закон пресећи тада све то, што овако узгред забележисмо.

Нама је овде циљ, да укажемо на једно погрешно схватање иследних власти у погледу застарелости кривице из овог законског прописа, који у натпису стависмо. То погрешно схватање, које не долази, што је готово правило, пред очи судовима, јесте у томе: што готово све власти, које ислеђује иступе, прекидају истрагу по § 396. крив. закона, дакле, на основу застарелости, и за дела из § 375. а. крив. закона.

Они, при доношењу таквих решења, полазе с гледишта општег: пошто је од дана од када је заузимач заузеће извршио, па до дана окончања предмета, или подношаја тужбе, прошло *три месеца* сматра се, да је кривица застарела, па на основу § 396. прекидају истрагу, упућујући слабију страну суду на парницу.

Међу тим, тако је разумевање, схватање и оцењивање погрешно.

Кривица ове врсте, за разлику од свију осталих иступа, има једну специјалну особину — *трајање*. Свака учињена кривица представља увек један свршен факат, резултат једне противзаконе радње. И од момента тога извршења тече и њена застарелост, ако се, у осталом, не буде прекидала.

Док, код заузећа то стоји са свим другачије: докле год учинилац држи, оре и обделава заузето земљиште, дотле он стално продужује противзакону радњу, дотле је та кривица акутна, и, према томе, као несвршен факат, она не може имати ни границе од које би застарелост могла поћи.

Иступ у оваком облику, дакле, не застарева, него може само *тужба* да застари, а то опет не ништи право обновљења тужбе.

Застарелост ове кривице везана је за престанак трајања самога дела. Застарелост тече за такав иступ од оног дана, од када је заузимач *напустио* заузето земљиште, и само се у том случају, ако

је од дана напуштања заузете земље прошло *три* месеца до окончања предмета, или подношаја тужбе, може *дело* из § 375. а. прекинути *као застарело*, на основу § 396. крив. закона.

Тако ја мислим о застарелости овога иступа и београдски првостепени суд за округ сматрао је тако мишљење као правило.

Сматрао сам за потребно, да ово изнесем у нашем службеном листу за то, што сам видео, да се многе колеге и сад држе општег принципа о застарелости и за ову врсту иступа.

Ник. Сп. Матијевић.

### Један случај из чл. 16. закона о народним школама.

Школа косовичка има стан за учитеља, али непрописан, те је и школски одбор унео у буџет додаток учитељу, за непрописан стан, у суми од 180 дин. годишње. Ово је одобрио и окружни одбор.

С. В., учитељ те школе, обратио се Министру просвете и добио једногодишње одсуство од дужности, ради поправке здравља. То одсуство он је провео ван места где је школа.

И ако на одсуству, он се неколико пута обраћао молбом школском одбору, а за тим и Министру просвете, да му се издати додаток на станарину, у 120 дин., за 1903. год., изда.

Министар просвете решењем од 22. јула 1904. год. ПБр. 9284. одбио га је од овог тражења, наводећи: да нема права на накнаду за непрописан стан, док је био на одсуству, јер за то време није ни становао у школском стану.

По изјављеној жалби, Државни Савет одлуком од 15. марта поништио је решење Министрово са ових разлога:

По чл. 14. тач. 1. закона о народним школама, школска општина дужна је, да подиже, оправља и у добром стању одржава школске зграде, у којима морају бити потребне учионице и радионице, станови за наставнике и послужитеље... итд. По чл. 16. истог закона, у местима где у школској згради, или школском дворишту или на даљини од 500 метара од школе нема станова за наставнике (наставнице), општине им дају накнаду у новцу за стан и огрев уједно, и та је накнада у овом пропису одређена. Ограничење за уживање прописног стана, или одговарајуће накнаде, законодавац не чини према оним учитељима (учитељицама), који би извесно време провели ван школе на одсуству. Међутим, Министар, одбијајући жалитеља од тражења поменутих накнаде, не наводи, у прилог свога нахођења, ни један законски пропис, а то је био дужан учинити, по духу чл. 27. Устава.

### Једна неумесна примена § 507. грађан. судског поступка.

Начелство округа у... изложило је продаји непокретно имање Василије Т., удове из У... за наплату бранилачке награде Ј. М., адвокату, у 150 дин., коју му је Василија имала плаћати.

Продавато имање уступљено је Благоју Г. за 396 динара, пошто је он највећу цену дао.

Кад је продаја ова постала извршна, начелство је позвало купца, да за купљено имање положи излицитирању цену, и он је на свом саслушању изјавио: да ће је положити у року од 10 дана. Међу тим, он то није учинио, већ је само исплатио Ј. М., адвоката, у његовом потраживању од 150 динара.

На молбу дужнице Василије, да се имање не излаже продаји, на штету купца, услед неположене куповне цене, већ да она положи начелству свој дуг за адвоката Ј. М., заједно са трошковима око извршене продаје, — начелство је донело решење № 1520/903 г. да се не одређује друга продаја, на штету купца, услед неположене куповне цене, већ да му се врати положена кауција начелству, приликом лицитације, а сем тога накнади издата сума у 150 дин. адвокату Ј. М., коју је дужница Василија у тој цели, положила начелству.

По жалби купца Благоја, решење ово одобрио је Министар унутрашњих дела решењем од 9. марта 1903. год. ПМ 5313.

По изјављеној жалби, Државни Савет одлуком од 13. фебруара 1904. г. Бр. 1141. поништио је решење Министрово, налазећи, да је оно противно закону, јер је њиме одобрена неправилна радња начелства, из ових разлога:

По § 607. грађан. судског поступка, при продајама, противу којих је изјављана жалба суду, купац је дужан положити куповну цену у року од три дана, пошто му буде саопштено, да је извршена судска одлука, којом је продаја оглашена за снажну. Ако купац новац не положи, онда, по § 484. грађ. судског поступка, полицијска власт наређује нову продају, на трошак и штету купца, најдаље за месец дана. Према томе, кад жалилац, по извршеном му саопштењу, у смислу § 507., није положио куповну цену у остављеном му року, начелство није имало ослонаца у закону, да на рачун продатог имања прима од дужнице, у исплату дуга, суму, за коју јој је имање изложено продаји, и да јој продато имање, услед ове накнадно положене суме и трошкова око извршења продаје, уступа у својину; јер је на тај начин начелство, противно § 484. грађан. судског поступка, изменило извршну одлуку судску, којом је извршена продаја оглашена за снажну у корист купца — жалиоца Благоја, коме је имање, по § 481. грађан. судског поступка, на продаји уступљено. М В.

## ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Психо-физичке особине злочинаца. — Д-р Лобас, који ји је провео више година као лекар у казним заводима на Сахалину, објавио је врло интересантне податке о психо-физичким особинама злочинаца. Проучавајући прво убице, Лобас је нашао да су међу једном групом од 81 осуђеника ове врсте, њих 69 били синови родитеља алкохоличара, а 61% директни ал-

кохедичари. Већина су почела пити још у 12 и 13 години. Последице хроничног алкохолизма огледале су се и у неправилном и успореном крвотоку. Од 680 осуђеника, које је Лобас испитивао у 1887. год. њих 38 или 4% патили су од срца, док у броју од 443.703 руских регрута у години 1889., проценат овај није износио више од 0.3%.

Неправилности у склопу лубање износе 66%, а знаци физичке дегенерације констатовани су код 55%. На деци осуђеничкој у школама констатован је приближно овајисти проценат. Од 112 ученика на Сахалину, њих 66 имали су очигледно неправилне лубање, а њих 72 знака физичке дегенерације.

На основу свих својих посматрања, Лобас изводи ове закључке:

1. У погледу психо-физичком злочинци су несавршена бића. Елементи организације, који доцртају нормалном човеку да се у границама закона бори за своју свистенцију, код њих — злочинаца — су врло мало или ни мало развијени.

2. Недостаци психо-физичке организације злочинаца јављају се: у надмоћности инстинктивне активности над активношћу интелектуалном, у недовољном или потпуном одсуству алтруистичких осећаја и моћи у расуђивању и појимању последица недопуштених радњи, у недостатку или слабо развијеном осећају самоодржања, и најзад у одвратности према раду.

Неправилности у физичкој организацији злочинаца најчешће се показују у неправилностима лубање, знацима физичке дегенерације и неправилној циркулацији крви.

3. Узроци изложених недостатака леже у алкохолизму предака, рђавим условима живота, а делом и у директном алкохолизму.

4. Злочинци и душевно оболели браћа су, деца једне исте фамилије, рђаво организоване, чији сви чланови притежавају исте мане и недостатке. Услед овога и број душевно оболелих сразмерно је много већи код злочинаца, но код нормалних и честитих људи, и

5. Да би се поправио један злочинац, треба пронаћи и неговати његове добре особине.

**Лажне банкноте и стереоскоп.** — Како се прављење лажних банкнота све више усавршује, то је и људима, који се боре противу тога дошла на ум врло zgodна и проста мисао, како да се утврди за извесну банкноту, да ли је лажна. Кад се узму две потпуно оригиналне и праве банкноте, и погледају се кроз стереоскоп, оне се стапају и види се само једна, док то није случај код лажних. Узму ли се једна оригинална и једна сумњива новчаница, и погледају ли се кроз стереоскоп, одмах ће се јасно видети њина разлика.

**Фалсификовање мумија.** — Колико се већ неће далеко ићи у домишљању фалсификатора, види се из Аугебуршких новина, које јављају, да је полиција похватила злочинце, који су имали фабрику мумија. Из разних болница диферовани су им људски лешеве, и њих су у фабрици раз-

ним уметничким процедурама преправљали у мумије. Тако фалсификовани остаци римских фараона продавани су по скупе цене као реткости разним провинцијским музејима.

**Отриће спомоћу полицијских паса.** — Два пса у служби полиције, по имену Харас и Цезар, у Брауншвајгу су постигли успех да уђу у траг ономе што се од њих тражило. Једна је дама отишла једно по подне од куће на неку кафанску забаву. Кад се до доцкан у вече није вратила кући, њени су се сродници обратили полицији с молбом да им се даду на послугу оба поменута полицијска пса, не би ли били у стању њиховом помоћу пронаћи изгубљену. И то би. Прво су пси, сваки понаособ, одведени у њену спаваћу собу, за тим у дотичну кафану, куда је она отишла. Ту су оба пса одмах нашла место, на коме се налазила та дама; кад су их пустили из куће, они потрчаше у истом правцу кроз башту, док не дођоше до реке, поред које је била висока ограда. Ту покушају да прескоче ограду, и да скоче у воду, али их у томе спречише. Овај је покушај тј и пута чињен са оба пса, и увек је давао исти резултат. Сутра дан су заиста нашли несталу даму; вода је избацила на обалу њен леш на пола метра до онога места, које су пси означили.

## СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

### ПОТЕРЕ

**Драгутин — Драгомир — Станковић,** родом из Сибице, среза космајског, окривљен због крађе, побегао је 4. тек. м-ца из притвора начелства округа београдског, у коме је привремено био затворен. Драгутин има 25 год., омазен је, свтан, смеђ, малих смеђих бркова, у лицу блед, носа прџаста. Драгутина треба живо потражити и под јаком стражом спровести начелнику среза космајског с позивом на Број 3507. АБр. 515.

**Глига Станисављевић и Стеван Крнета,** родом из Босне, у последње време напличари у Великом Пољу, окривљени су код нач. ср. посавског окр. Београдског за опасну крађу. Обојица су по поведеној истрази противу њих побегли незвано куда. Глига је стар 30—40 год., средње висине, сувоњав, образа малих, у лицу плаво-смеђ; собом је одвео и своју жену, стару 30 год., омазену, приномањасту, округлих образа; једно мушко и једно женско дете, обоје старо по 5 год. У времену бегства Глига је на себи имао панталоне и капут, на глави црни витофани шешир, а на ногама опанке. Стеван је стар око 50 година, висок, сувоњав, смеђ, браду брије, бркова жућкасто-белих; од одећа има на себи: дугачак црни капут и старе панталоне, на ногама исцелане опанке са врло малим кајшима, и на глави стари жути штофани шешир. — Позивају се све полицијске и општинске власти да Глигу и Стевана живо потраже и нађене спроведу нач. ср. посавског с позивом на бр. 3477. — УБр. 11018.

**Коста Станисављевић,** обућарски калфа, родом из Куле окр. пожаревачког, стар 17 год., средњег раста, смеђ, — покрао је алат своје газди г. Кости Крчединцу, мајстору оvd., и побегао. — Позивају се све полицијске и

општинске власти да Косту потраже и пронађеног спроведу Управи гр. Београда с позивом на Бр. 11752.

**Михајло Јовановић,** из Брежана, осуђеник пожаревачког казненог завода, побегао је 2. тек. м-ца из Љубичева. Он је стар 20 год., стага високог, приномањаст, без бркова и браде. — Позивају се све полицијске и општинске власти да Михајла живо потраже и нађеног спроведу нач. окр. пожаревачког с позивом на Бр. 5352, или Управи гр. Београда с позивом на Бр. 11831.

**Кобила** млаке вране, стара 8 год., са жигом «О» и белегом од уједи на десној бутини, — украдена је ноћу између 30. и 31. пр. м-ца Павлу Павловићу, шкембару из Београда. Нека све полицијске и општинске власти потраже ову кобилу и крадљивца, па у случају проналаска спроведу их Управи гр. Београда с позивом на Бр. 11572.

**Алекса Ристић,** бив. слуга Косте Николића, апотекара оvd., стар 25 год. — преварио је 26. пр. м-ца Михајла Миловановића, трг. оvd., узевши му по поднетој карти г. Николићевој два пара ципела шевро, у вредности 40 дин., па са обућом по том побегао. Позивају се све полицијске и општинске власти да Алексу живо потраже и нађеног спроведу Управи гр. Београда с позивом на Бр. 11681.

**Никола Далић,** из Равовца, стар 44 год. приномањаст, очију великих и црних, бркова малих, ретких и црних, брије се, у гуњу, чакширама и шубари извршио је убиство над Матејом Николићем, претенцијом из Турске, па побегао. Позивају се све полицијске власти да Николу најенергичније потраже и нађеног спроведу нач. ср. мавског с позивом на Бр. 764. Он је однео пасош погинулог Матеје, па ће се вероватно под тим именом и крити.

**Стојан Величковић,** тежак из Липовице у ср. јабланичком, враћајући се из Клајића кући, 30. пр. м-ца на путу код радевачке воденице убио је из пушке своју жену Митру, па утекао незвано куда. Стојан је стар 24 год., средњег раста, добро развијен, лица плавог, смеђе косе, малих бркова, очију зелених, брије се, у похабаном сељачком оделу и војничкој шајкачи на глави. Собом носи државну пушку «Пибодијеву», којом је убиство и извршио. — Позивају се све полицијске и општинске власти да предузму најживље трагање за Стојаном, па у случају проналаска да га спроведу нач. окр. врањског с позивом на Бр. 4312.

**Филип Величковић,** из Липовице у окр. врањском, окривљен за дело из § 188. кр. зак. злоупотребно је слободу у коју је из среског притвора пуштен на јемство, и без среског одобрења отумарао ван среског округа незвано куда. — Препоручује се свима позицијским и општинским властима да Филипа живо потраже и нађеног спроведу љубијском првостепеном суду с позивом на Бр. 8295. — УБр. 11877.

**Крадљивац у „хотел Русији“.** — Незнато лице ноћу између 3. и 4. тек. м-ца украдо је Јосифу Албахари, мењачу из Битола, који је био одсео у хотелу «Русији», четири наполеона и златан сахат с ланцем, — у вредности 90 дин. Ово је лице побило у истој соби, у којој и Јосиф, и приликом пријаве казало је да се зове „Лазар Дамјановић, правник“; међутим на Универзитету постоји овакво име, али је он још пре два месеца отпутовао својој кући у Црну Гору, а лични опис Лазара Дамјановића, правника, ни у којем се не слаже са описом овог лица, које

се под тим именом пријавило у хотел „Русији“. Крадљивац је стар 22—23 год., стаса средњег, лица округла, има мале црне бркове, браду брије, косе више смеђе. На себи је имао похабано одело суре боје и иберциер граорасте боје. — Позивају се све полицијске власти да ово лице најживље потраже и у случају проналаска спроведу га Управи гр. Београда с позивом на Бр. 11932.

**Влајко Милетић „Ужичанин“**, келнер и портир, који је са Стеваном Тиммићем, келнером, становао у Босанској улици Бр. 15, 2. априла тек. год. украо је Стевану из затвореног кувера 150 дин. у српским новчаницама по 10 дин., пошто је куфер отворио кључем који је Стеван заборавио у капуту код куће, и побегао.

Влајко је родом из Ужица, има око 30 година, средњег је стаса, приномаст, округлог лица, танких црних бркова, брије се; на себи има сако црно половно одело и црни полован иберциер.

Позивају се све полиц. и општинске власти да Влајка најживље у својим домаћима потраже и пронађеног спроведу Управи града Београда с позивом на Бр. 12227.

**Милутин Ристић**, коцкар родом из Шума, среза подунавског, стар 29 година, високог стаса, добро развијен, браде и бркова плавих, у оделу сукненом, решењем начелства округа смедеревског стављен је под кривичну истрагу и у притвор због опасне крађе. Милутин је био



ухваћен пре неколико дана у Крушевцу, али је 2. тек. месеца побегао из притвора. Позивају се све полицијске и општинске власти да овог дреког и опасног коцкара и крадљивца, који је до сада два пут судски осуђиван најживље потраже, и пронађеног под јаком стражом спроведу начелству смедеревском с позивом на Бр. 169.

**Душан Јовановић**, калфа берберски, који је био у радњи код Светислава Димића берберина у Београду, 4. тек. м-ца украо је своје газди 150 дин. у готовом новцу и побегао.

Светислав је родом из Мокрина у Аустро-Угарској, има 29 година, средњег је стаса, приномаст, косе, бркова, обрва и очију црних.

Позивају се све полиц. и општинске власти да га у својим домаћима најживље потраже и пронађеног спроведу Управи града Београда с позивом на Бр. 12190.

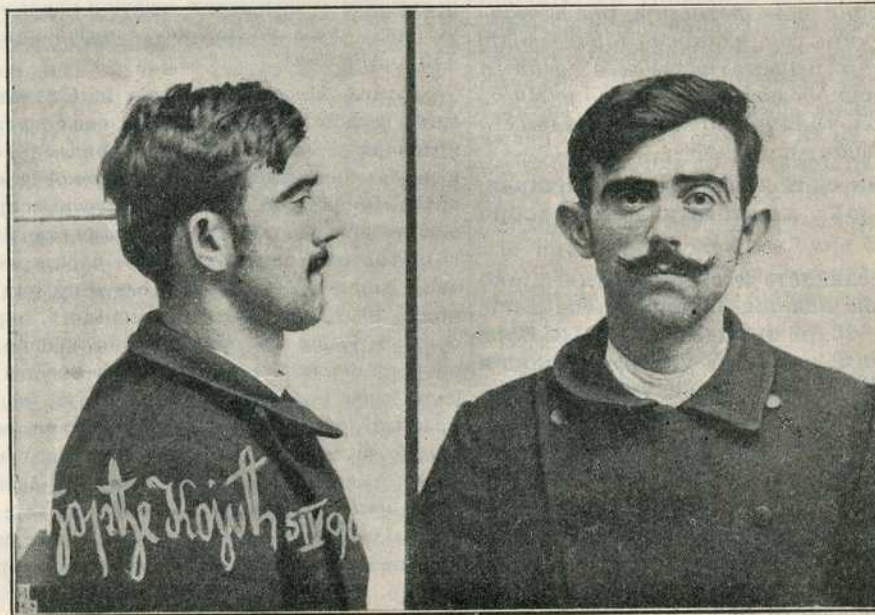
**Драгутин Илић - Поповић** звани „Попче“, коцкар, родом из села Железника, среза врачарског, стар 32 год., смеђ, очију зелених, решењем првостепеног београдског суда за округ



београдски од 24. марта тек. год. Бр. 9413, стављен је под суд и у притвор због опасне крађе. Позивају се све полицијске и општинске власти, да га у својим домаћима живо потраже, и пронађеног спроведу поменутом суду. АБр. 506.

### ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

**Ђорђе Којић**, бив. ошарчарски радник, родом из Венчана, у срезу колубарском, округа



београдског, стар 24 год., осумњичен је код Управе града Београда за извесне крађе.

Он је 1. фебруара тек. год. као неисправан отпуштен из службе поћних стражара, где је

провео неколико месеца, па је се од тада чешће виђао да по београдским кафанама и другим јавним местима троши повеће суме, а у последње време нудио је на продају један Наганов револвер и друге неке ствари. Са тога је пао у очи полицијским органима, а нарочито још када је почео да лаже и сваки час мења своје исказе о месту последњег пребивања, о стварима виђаним код њега и т. д. Најпре је казао како је тек од пре три дана у Београду, а после да је био стално од 1. фебруара, а само да је по неки пут ишао кући у село. За револвер час вели да га је одавна имао, час да га је купио од неког непознатог лица, а час од једнога трговца из Аранђеловца.

Ђорђе је и раније био осуђиван за крађе, и по свему изгледа да је он препреден лопов и да је у Београду извршио неке крађе у последње време, за које је крадљивац остао до сада непронађен. — Препоручује се свима полицијским и општинским властима, а приватна лица се моле, да јаве Управи града Београда све шта о њему знају. УБр. 12061.

### У ХВАЋЕНИ

**Михаило Шонда**, који је проневерио 6000 дин., овл. фирми Милана Живковића и комп., а чију смо потерницу и фотографију изнели у прошлом броју, ухваћен је 6. ов. м-ца у Венецији. Код њега је претресом нађено 3300 дин. и извесне драгоцености. Надлежним путем тражена је екстрадиција Шондина и за кратко време биће издат српским властима.

### СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

**Ноћу**, између 2—3 тек. м-ца, непознати крадљивци украли су два брва дебелих свиња Јеремији Богдановићу, трговцу из Вел. Градишта, од којих је један длаке беле а други шарене. На ову покрађу, као и на крадљивце, скреће се пажња свима полицијским и општинским

властима. У случају проналаска крадљивана, треба их спровести начелнику среза рамског с позивом на Бр. 4492. АБр. 533.